

ΥΪΝΟΣ

Στήν κλίτη ἀποκοιμήθηρες ποὺ σοῖχει σιρόση ή
 [Ἔννοια,
 κι ὄλο στήν ὄρη ἰδοσκαιῆς και θλιβερά βογγῆς. ...
 ὀϊμένα ή Μοῖρα δὲν κινάει τὸν ἀργαῖο τὸ χιέμα
 νά ἰσφάνη μεσ' στή θλίψη σου διασίδι τῆς χαρῆς!

Κι ὄλο τὸν ὕπνο σου κινῆς τὴ κρουσταλλένια χέρι.
 Μὰ θάεινε τ' ὄνειρο βραχνῆς και στήν ψυχὴ σιλιαβιά,
 σὰ νὰ τρουπῶν τὰ πῆθια σου με δαμασκια μαχαίρια
 σ' ἀνήλιαγα κατόγια τινεσ οἱ Ἀτοίγαντοι βαθεῖα.

Ἐύπνα κι ἀπὸ τὴν ἀγκυλιὰ τῆς μαύρης Ὄρας φύγε
 κι ὡς νὰ βαρπίστη; σ' ὄνειρο σὲ νέας ζωῆς κρουσιά,
 ξύπνα και τὸ τραγοῦδι σου με τὸ δικό μου σμίγε
 κι ἀπὸ τῆς Ἔννοιας γλώττωσε ποὺ ἐδέθησ τὰ σκουινιά.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΤΡΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ GRIMM

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΚΙ Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ

Στους πικρούς καιρούς, ὄντας ὁ Θεὸς ζούσε ἀκόμα
 μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, ἔτυχε μιὰ φορὰ νὰ κου-
 ραστῆ και νύχτωσε πρὶν φτάσῃ σ' ἕνα χάμι. Ἐξα-
 φνα βρῆκε στὸ δρόμο δύο σπίτια, τὸ ἕνα ἀντικρὺ
 στ' ἄλλο, και εἶτανε τὸ ἕνα μεγάλο και ὠραῖο και τὸ
 εἶχε ἕνας πλούσιος· τὸ ἄλλο εἶτανε μικρὸ και φτω-
 χικὸ και τὸ εἶχε ἕνας φτωχός. Τότε ὁ Θεὸς σκέφτηκε
 νὰ πάῃ νὰ μείνῃ στὸ μεγάλο ποὺ εἶτανε ὁ πλού-
 σιος και δὲν θὰ τοῦ γινότανε θάρος. Ὁ πλούσιος
 ἄμα ἄκουσε νὰ χτυπᾶνε τὴν πόρτα του, ἀνοίξε τὸ
 παράθυρο και ρώτησε τὸν ξένο τί θέλει. Ὁ Θεὸς
 ἀποκρίθηκε· «Θέλω, ἀν ἔχεις, καμμιά γωνιά νὰ
 μείνω ἀπόψε.» Ὁ πλούσιος κοίταξε τὸν ξένο ἀπ'
 τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, και ἄμα εἶδε ὅτι φορούσε
 παλιὰ ρούχα, κούνησε τὸ κεφάλι και τοῦπε· «Ἐγὼ
 δὲν μπορῶ νὰ σὲ δεχτώ γιατί οἱ κάμαρές μου
 εἶναι γεμάτες σπαρτὰ και τᾶρι, και ἀν δεχόμενα
 ὄλους ποὺ χτυπᾶνε τὴν πόρτα μου, τότε ἐγὼ ἴδιος
 θὰ γυρίξω με τὴν πετερίττα σου; δρόμου; ἀν
 κι ἐσένα.» Αἶντε νᾶβρης ἄλλο!» ἔκλεισε τὸ παράθυρο
 και μπῆκε μέσα. Τότε πῆγε ὁ Θεὸς στὸ μικρὸ σπίτι
 και μόλις χτύπησε, ἀνοίξε ὁ φτωχὸς τὴν πόρτα,
 τὸν ἔβαλε μέσα και τοῦπε· «Μείνε ἀπόψε ἐδῶ,
 γιατί εἶναι σκοτάδι και δὲν μπορεῖς νὰ προχω-
 ρήσῃς.» Ὁ Θεὸς δέχτηκε και τότε και ἡ γυ-
 ναίκα τοῦ φτωχοῦ τὸν χαιρέτισε και τοῦπε, ὅτι
 δὲν ἔχουσε πολλὰ πράγματα νὰ τοῦ δώσουνε, ἀλλὰ
 ὅτι τοῦ κάνουνε, τοῦ τὸ κάνουνε με ὄλη τους τὴν
 καρδιά. Ἐπειτα ἔβαλε τίς πατάτες σ' ἡ φωτιά και
 ἐνῶ βράζανε, ἄρμεξε τὴν κατσίκα τους, για νὰ ἔ-
 χουνε και λίγο γάλα. Ἄμα στρώθηκε τὸ τρα-
 πέζι, ἔκατσε ὁ Θεὸς και ἔφαγε μαζί τους· και εὐχα-
 ριστήθηκε πολὺ, γιατί ἔβλεπε και αὐτοὺς εὐχαρι-
 στημένους. Ἀποῦ ἔφαγαν και ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου,
 ἐφώνησε ἡ γυναίκα τὸν ἀντρα της και τοῦ εἶπε κρυ-
 φά· «Πρέπει νὰ κάνουμε ἕνα ἀχυρένιο στρώμα νὰ
 πλαγιασομε, για νὰ δώσουμε τὸ κρεβάτι μας νὰ
 κοιμηθῆ ὁ ξένος· γιατί εἶναι ὁ καυμένος πολὺ κου-
 ρασμένος ἀπ' τὸν δρόμο.» «Με εὐχαρίστησῃ, ἀπο-
 κρίθηκε ὁ ἀντρας, «θὰ τοῦ τὸ πῶ», και ἀμέσως
 πῆγε στὸν ξένο και τὸν παρακάλεσε νὰ πλαγιασῇ
 στὸ κρεβάτι τους. Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς πᾶρῃ
 τὸ κρεβάτι τους, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν κατάφεραν, και τὸ
 δέχτηκε. Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε τὸ ἀντρώγιο
 πρῶι πρῶι και ἐτοίμασαν στὸν ξένο νὰ κοιτασῇ.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔρρηχνε τίς ἀχτίνες του στὰ πε-
 ράθια, σηκώθηκε και ὁ Θεὸς, ἔφαγε μαζί μαζί
 τους και ἤθελε ὕστερα νὰ φύγῃ. Πρὶν ὅμως ξεκινήσῃ
 εἶπε στὸ ἀντρώγιο. «Ἀποῦ εἶσατε τόσο πονόψυχοι,
 θέλω νὰ σᾶς κάνω τρία καλὰ· πέτε μου τίς ἐπιθυ-
 μίες σας;» Τότε εἶπε ὁ φτωχός· «Τί νὰ ἐπιθυμήσω
 παρὰ μιὰν εὐτυχισμένη ζωὴ σὲ τοῦτο και στὸν ἄλλο
 κόσμος; για τὸ τρίτο τί νὰ ἐπιθυμήσω;» Τότε ὁ Θεὸς
 εἶπε «Δὲ θέλεις νᾶχῃς και ἕνα μεγάλο καινούργιο
 σπίτι και νὰ ἀφήσῃς τὸ παλιό;» «Ναί, εἶπε ὁ
 ἀντρας, ἀν αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ, τὸ θέλω.» Τότε ὁ
 Θεὸς ἔκανε ἀμέσως τὸ παλιό τους σπίτι μεγάλο
 και καινούργιο, τοὺς ὑποσχέθηκε και τὰ δύο ἄλλα,
 τοὺς εὐλόγησε και ἔφυγε.

**

Εἶτανε πιά ἡμέρα προχωρημένη ὅταν ξύπνησε ὁ
 πλούσιος γείτονας. Μόλις βγήκε στὸ παράθυρο, εἶδε
 ἀντικρὺ του ἕνα καινούργιο μεγάλο σπίτι με κόκ-
 κινια κεραμίδια, ἐκεῖ ποὺ προτῆτερα εἶτανε μιὰ πα-
 λιοκαλύβα. Τότε γούρλωσε τὰ μάτια, ἐφώνησε τὴ γυ-
 ναίκα του και τῆς εἶπε· «Κοίταξε, τί περίεργο
 πράγμα. Χτὲς ἀκόμα εἶτανε ἐκεῖ μιὰ παλιοκαλύβα
 και σήμερα βλέπομε ἕνα μεγάλο ὠραῖο σπίτι· για
 πῆγαινε νὰ μάθῃς πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα.» Ἀμέ-
 σως ἔτρεξε ἡ γυναίκα και φώτισε τὸν φτωχό. Αὐ-
 τὸς τῆς δηγήθηκε· «Ψεῖς ἦθε κάποιος; ξένος; και
 ζήτηγε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα στὸ σπίτι μας, τὸν
 δεχτήκαμε και σήμερα τὸ πρωί, ποὺ ἔφυγε, μᾶς
 ὑποσχέθηκε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι σὲ τοῦτο και
 στὸν ἄλλο κόσμο και μᾶς ἔκανε και αὐτὸ τὸ σπίτι.»
 Ἡ γυναίκα ἔτρεξε γλήγορα πίσω και τὰ δηγήθηκε
 ὄλα στὸν ἀντρα της. Καὶ αὐτὸς εἶπε· «Μοῦρξεται
 νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου ποὺ δὲν τὰ ἤξερα αὐτὰ.
 Αὐτὸς ὁ ξένος ἦρθε πρῶτα ἐδῶ και ζήτηγε νὰ μείνῃ
 κι ἐγὼ τὸν ἰδιώξω.» ἀκαβαλλίκεψε γλήγορα τὸ ἄ-
 λογοῦ σου,» εἶπε ἡ γυναίκα, και τρέξε νὰ τὸν φτά-
 σῃς, και τότε μπορεῖ και σὲ μᾶς νὰ δώσῃ κάτι.»

**

Ὁ πλούσιος ἄκουσε τὴ συμβουλή τῆς γυναίκας
 του, ἔφτασε τὸν Θεὸ και τοῦπε, νὰ μὴ εἶναι μαζί του
 θυμωμένος, γιατί αὐτὸς μπῆκε μέσα νὰ βρῆ τὸ
 κλειδί και στὸ ἀναμεταξύ εἶχε φύγει. Ὅταν ὅμως
 ξαναγυρίσῃ, τότε μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι του.
 «Ναί, εἶπε ὁ Θεὸς, ἄμα γυρίσω, θάρθω.» Τότε ρώ-
 τησε ὁ πλούσιος, ἀν μποροῦσε και σ' αὐτὸν νὰ κάνῃ
 τρία καλὰ. «Μπορῶ νὰ τὰ κάνω, εἶπε ὁ Θεὸς, ἀλλὰ
 καλλῆτερα νὰ μὴ τὰ ζητήσῃς, «Μὴ φοβάσαι,
 ἀποκρίθηκε αὐτὸς, θὰ διαλιξῶ κάτι καλὸ πράμ-
 ματα, φτάνει νὰ μπορεῖς νὰ τὰ κάνῃς.» Τότε ὁ
 Θεὸς εἶπε. «Αἶντε και ὅτι ζητήσῃς, θὰ σοῦ τὸ
 κάνω.»

**

Τώρα εἶχε ὁ πλούσιος ὅτι ἤθελε, ἀνίδηκε στὸ
 ἄλογο του και ἔφυγε. Καὶ στὸ δρόμο σκεφτό-
 τανε τί νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἐνῶ εἶτανε βυθισμένος στίς
 σκέψεις, ἄφησε τὰ χαλιναρία, και τὸ ἄλογο ἄρχισε
 νὰ πηδάει, σὰ νὰ ταραζότανε, και τοῦ ἔφευγαν οἱ
 σκέψεις. Ἄρχισε νὰ τὸ χαιδεύῃ στὸ λαιμὸ και τοῦ-
 λεγε· «Ἡσύχασε, ρε!» ἀλλὰ τὸ ἄλογο δὲν ἔπαψε
 νὰ πηδάει. Τότε ἔχασε τὴν ὑπομονή, θυμωσε και
 φώναξε· «Μπα ποὺ νὰ σοῦ κοπῆ ὁ λαιμός!» Καὶ
 μόλις τέλειωσε, ἔπεσε τὸ ἄλογο φάριο και δὲν κου-
 νιότανε πιά. Καὶ ἐστὶ τοῦ εἶχε γίνῃ ἡ πρώτη
 ἐπιθυμία. Ἐπειδὴ ὅμως εἶτανε πολὺ τσιγκούνης,
 λυπήθηκε νὰ ἀφήσῃ τὴ σέλλα, τὴν ἔβαλε στή ράχη
 του και τὴν πῆγαινε στὸ σπίτι. Τώρα σκέφτηκε ὅτι

ἔχει δύο καλὰ ἀκόμα νὰ ζητήσῃ και παρηγορήθηκε.
 Ἐνῶ λοιπὸν περπάταγε στὸν ἄμμο και ὁ ἥλιος εἶ-
 τανε πολὺ ζεστός, ζεττάθηκε πολὺ και θυμωσε γιατί
 εἶτανε φορτωμένος με τὴ σέλλα. Καὶ δὲν ἔφτανε
 μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν εἶχε σκεφτῆ και τὴ νὰ
 ζητήσῃ. «Καὶ ἀν ζητῶ», εἶπε μόνος του, ὄλους
 τοῦ κόσμου τοὺς θεσαυρούς, θὰ μείνῃ πάντα κάτι
 ποὺ νὰ τὸ ἐπιθυμῶ. Πρέπει για' αὐτὸ νᾶβρω κάτι,
 ὥστε νὰ μὴ ἔχω πιά ἐπιθυμίες.» Ὅστερα στέναξε
 και εἶπε· «Ἄν εἴμουνα ἐκεῖνος ὁ Βαυαρὸς χωριάτης
 ποὺ εἶχε ἐπίσης τρεῖς ἐπιθυμίες· νὰ τοῦ γίνουνε,
 τότε θᾶξερα τί νὰ ζητήσω· αὐτὸς ζήτησε πρῶτα
 πολλὴ μπίρα, δευτέρω τὸση μπίρα, ὅση μποροῦσε
 νὰ πῆ, και τρίτω ἕνα βαρέλι μπίρα.»

Κάποτε σκέφτηκε ὅτι τὸ βρῆκε, ἀλλὰ ἀμέσως
 πάλι τοῦ φάνηκε ὀλίγο. Καὶ μέσ' στὰ βάσανα αὐτὰ
 θυμήθηκε τὴ γυναίκα του, πόσο ἐκείνη περναει
 ὠραῖα στή δροσερὴ της κάμαρα με τὸ καλὸ φαγί-
 της. Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν παίραζε περισσότερο, και
 δίχως νὰ τὸ θέλῃ εἶπε· «Ἦθελα καλλῆτερα νὰ εἶ-
 τανε ἡ γυναίκα μου ἀπάνω στή σέλλα και νὰ μὴ
 μπορεῖ νὰ κατεβῇ, παρὰ νὰ τὴν ἔχω ἐγὼ στή ράχη
 μου.» Καὶ μόλις τέλειωσε εἶδε ὅτι εἶχε φύγει ἡ
 σέλλα ἀπ' τὴ ράχη του και κατᾶλαβε πῶς και ἡ
 δευτέρω του ἐπιθυμία εἶχε γίνῃ. Τότε ζεττάθηκε
 περισσότερο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ για νὰ φτάσῃ γλήγορα
 στὸ σπίτι του, νὰ κλειστῇ μόνος στήν κάμαρά του
 κι ἐκεῖ νὰ σκεφτῆ τὸ τρίτω ποὺ εἶχε νὰ ζητήσῃ. Μό-
 λις ἔφτασε κι ἀνοίξε τὴν πόρτα, εἶδε μέσ' στή κά-
 μαρα τὴ γυναίκα του ἀπάνω σὲ μιὰ σέλλα και δὲν
 μποροῦσε νὰ καταβῇ. Αὐτὴ φώναζε δυνατὰ και ἔ-
 κλαιε. Τότε τῆς εἶπε ὁ ἀντρας· «Ἡσύχασε, κάτσε
 αὐτοῦ και θὰ σοῦ δώσω ὄλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.
 Αὐτὴ ὅμως τὸν ἔβρισε γαϊδαροκίφαλο και τοῦ εἶπε·
 «τί τὰ θέλω τοῦ κόσμου ὄλα τὰ καλὰ, ἀν εἶμαι
 καρφωμένη σ' αὐτὴ τὴ σέλλα; Ἐσὺ εἶσουνα ἡ ἀ-
 φορμὴ παῦ μ' ἔβαλες ἐδῶ πάνω, σὺ τώρα πρέπει νὰ
 με βγάλῃς πάλι.» Θέλοντας και μὴ ἔπρε-
 πε ὁ πλούσιος νὰ ζητήσῃ και τὸ τρίτω, νὰ
 καταβῇ ἡ γυναίκα του ἀπ' τὴ σέλλα. Καὶ ἐτσι
 δὲν κέρδησε τίποτε ἄλλο παρὰ θυμὸ, κόπους και
 βρισιὲς και ἔχασε και ἕνα ἄλογο. Οἱ φτωχοὶ
 ὅμως ζούσανε ἀγαπημένοι και εὐτυχισμένοι ὡς τὸ
 τέλος τῆς ζωῆς τους.

Μετάφρ. Α. STEINMETZ

ΓΑΜΟΣ

Αὔριο—ὦ, ἀλήθεια ἀπίστευτη! —
 μιὰ μέρα ἀκόμα μένει
 Νά ἰδοῦμε τὴν ἀγάπη μας
 διπλοστεφανωμένη.

 Καὶ θάναι τὰ στεφάνια μας
 ποῦ νέο ἀνοίγουν βίο,
 στήν τιμημένη ἀγάπη μας
 τ' ἀτίμυτο βραβεῖο!

ΕΝΑΕ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
 ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ
 ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
 ΑΝΧΕΤΑΙ 3—5 Μ.